

Evangelia după Matei

Capitolul 28

În mâinile Tale îmi încredințez duhul! – iată ultimele cuvinte ale lui Isus. Dar cum arăta duhul lui Isus în momentul în care-L încredința Tatălui și pentru ce anume Îl încredința în mâna Tatălui? Aproape tot duhul lui Isus fusese cuprins de cea mai adâncă moarte. Ne amintim de imaginea aceluia ocean fără sfârșit odată plin de apa vieții și acum plin de cea mai cumplită otrăvă. Fiecare moleculă din oceanul vieții fusese infectată cu otrava morții. Tot duhul lui Isus era înrobitor de moarte, era plin de răni. Cum ar arăta sufletul unui om după 70 de ani de tortură și abuz? Dar cum arăta duhul lui Isus după ce mai mult de o veșnicie fusese ars fără milă de flăcările nemiloase ale iadului? Cât de adânci erau rănilor? Cât de mare era trauma? Oare ne vom putea imagina vreodată? Oare degeaba după ce a sorbit paharul, Isus a avut următoarea reflecție: *Și Eu mă gândeam: Degeaba am muncit, în zadar și fără folos Mi-am istovit puterea...Durerea fusese prea mare, rănilor prea adânci, trauma prea mare....Oare exista o cauză așa de mare, un rod atât de mare pentru care apoi să spună din toată inima: a meritat! ? Oare cine și oare cum Îl putea mângâia, înviora, vindeca? Cu sufletul plin de răni și zdrobit de trauma iadului, Isus vine spre Tatăl care-L trimisese în lume și-i spune: În mâinile Tale îmi încredințez duhul....ca să-l înviezi, să-l vindeci, să-l mângâi, să-l faci la fel de frumos ca mai înainte...Isus își încredințează duhul rănit în mâinile Celui care-L rănisese. El știa că Cel care îi făcuse rana Îl iubea nespunș și nu-i făcuse rana spre distrugerea Lui, ci spre glorificarea Lui...Isus nu Se putea vindeca singur, nu se putea învia singur. Pasajele Noului Testament insistă că învierea a fost operată de Tatăl. El nu avea nici dreptul, și nici puterea să învieze. Renunțase la acest drept dumnezeiesc, și acum aștepta ca un om, verdictul lui Dumnezeu cu privire la destinul Său etern. El nu avea nici puterea....căci puterea sa dumnezeiască fusese istovită de povara păcatului...El era cuprins de moarte. Doar o răsuflare de viață din afara Lui Îl putea readuce la viață...Și ne-am întrebat și mai devreme: Oare de ce putere de viață este nevoie pentru a învia un ocean infinit robitor de moarte? Oare de ce putere e nevoie ca să se mângâie și să se vindece toate rănilor adânci de pe duhul lui Isus? Oare cum s-a operat învierea lui Isus? Oare cât a durat? Am văzut că în tabloul crucii timpul curge altfel....Oare învierea a durat doar o clipă? Oare în clipa în care Isus s-a despărțit de trup după care a fost înviat în duh, oare în acea clipă a avut loc vindecarea duhului lui Isus? Sau acea clipă ascunde un proces mai îndelungat? Oare se pot vindeca într-o singură secundă rănilor fără număr cauzate de o eternitate de suferință? Oare acea clipă ascunde ceva mai mult? Nu știu exact...dar îmi place să cred că vindecarea duhului lui Isus a fost tot un proces....rănilor erau prea adânci...Învățăm din experiența umană că rănilor adânci au nevoie de mult timp de vindecare...și vorbim de ani de zile...îmi închipui cum toată puterea de viață a Tatălui S-a declanșat și cum acel ocean fără sfârșit și acum plin de otrăvă morții a fost luat în mâinile Tatălui....și dintr-un capăt al oceanului suflarea de viață a Tatălui S-a revărsat ca o Lumină peste apa otrăvită...și această suflare de viață a luat pe rând fiecare moleculă moartă, aducând-o la viață, curățind-o, mângâind-o, vindecând-o....Da, văd din ce în ce mai clar că a fost un proces....rănilor erau prea*

adânci....duhul lui Isus nu putea fi brusc, nu putea fi supus unei resuscitări forțate, bruște...Sufierea de viață a început de la un capăt al duhului rănit al lui Isus...și a luat rând pe rând, cu grijă și cu mare delicatețe fiecare rană, fiecare traumă, fiecare semn....Să ne gândim la duhul lui Isus ca la un trup imens....fiecare păcat care s-a înfipt în Isus a fost ca un piron nemilos și otrăvit...și închipuiți-vă toate păcatele omenirii înfișându-se în acest trup curat, pur....Păcatele au fost topite în El Însuși, au fost duse în Locuința Morților din perspectiva imaginii țapului pentru Azazel...dar fiecare păcat a lăsat o rană în duhul lui Isus...fiecare piron a lăsat o rană adâncă în trupul de care vorbeam....Și e vorba de un trup imens, infinit. Picioarele ating pământul iar capul atinge cerul...și tot trupul duhului lui Isus era plin de răni....sufierea de viață a Tatălui a început de jos...de la picioare....și mâna Tatălui lua pe rând fiecare rană și o atingea cu grijă, și o mângâia și îndepărta durerea, și o aducea la viață. Sufierea de viață a Tatălui era ca o adiere caldă ce se apropie de un trup înghețat de frig...și s-a simțit o adiere caldă la picioare....o adiere caldă și plăcută... și frigul, durerea și moartea începeau să dispară încetul cu încetul fiind înlocuite de acea prezență vie, plăcută....Mă gândesc la duhul lui Isus și ca la un Templu imens....Locul Preasfânt, locul încrederii în Domnul, fusese neatins de moarte....Dar restul Templului fusese umplut de moarte. Prezența lui Dumnezeu plecase din Locul Preasfânt de tot....și ce frumos era când Dumnezeu locuia în acel Templu imens...fiecare spațiu era umplut de prezența Sa, de iubirea Sa, de părtășia cu Tatăl, de Lumina Sa, de mângâierile Sale...Dar acum Tatăl plecase...și fiecare cm din acel Templu fusese umplut cu moarte, cu întuneric, cu durere, cu judecată, cu vocile batjocoritorului....Dar acum la înviere....Tatăl revenea în Templu....Întunericul, vocile batjocoritorului dispăreau rând pe rând și în locul lor se auzea din nou vocea Tatălui, glasul dulce al bunului Părinte....Și Sufierea de viață reumplea încetul cu încetul Templul duhului lui Isus...Oare întrezărim taina învierii? Oare întrezărim puterea nemărginită care L-a înviat pe Domnul? Acum încep să înțeleg pentru prima dată de ce Pavel vorbește despre acea putere nemărginită care L-a înviat pe Domnul! A fost nevoie de toată puterea Dumnezeirii și de toată suflarea de viață a Tatălui pentru ca întreg duhul Fiului să fie readus la viață!

17. Și mă rog ca Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire, în cunoașterea Lui,

18. și să vă lumineze ochii inimii ca să pricepeți care este nădejdea chemării Lui, care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți

19. și care este față de noi, credincioșii, **nemărginita mărime a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui,**

20. pe care a desfășurat-o în Hristos, **prin faptul că L-a înviat din morți și L-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești,**

21. mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor.

22. El l-a pus totul sub picioare și L-a dat căpetenie peste toate lucrurile Bisericii,

23. care este trupul Lui, plinătatea Celui ce împlinește totul în toți.

(Ef.6:17-23)

Pavel ne vorbește de o nemaipomenită putere care L-a înviat pe Isus din morți și L-a pus să șadă la dreapta Sa...Dar de ce este așa de mare această Putere? Tocmai am încercat să explicăm acest lucru. Exact această putere care L-a înviat din morți, care L-a pus să șadă la dreapta Sa, care a vindecat duhul lui Isus de orice rană, ne este pusă la dispoziție și nouă....acum și aici. Dar ce relevanță are pentru noi această putere....căci acum Dumnezeu nici nu ne înviază din morți, și nici nu ne ridică la ceruri? Sau poate da....căci ne naștem morți în păcat. Templul sufletului nostru e plin de moarte...și apoi se umple de tot felul de răni și boli....Și la nașterea din nou apare un mănuchi de viață care vrea să crească și să umple tot Templul de viață, dar moartea din noi este așa de mare, bolile așa de adânci, egoismul așa de mare, mândria cumplit de tare, obiceiurile păcătoase așa puternice, rănilor aduse de păcat sau de diferite încercări sunt atât de adânci....Oare cum vor fi vindecate, mângâiate, curățite, aduse la viață? E nevoie de mare putere...Și da, avem nevoie de puterea care L-a înviat pe Isus din morți. Și ea este de partea noastră....și această putere nu se manifestă neapărat spectaculos prin mari minuni și vizibile (deși uneori se manifestă și așa!), ci în ascuns, revărsându-se încetul cu încetul peste lăuntru nostru zdrobind, apoi curățind, apoi mângâiind, apoi vindecând și aducând la viață...Zonele moarte ale sufletului pot fi vindecate doar dacă mai întâi sunt zdrobite...Nu poți construi o casă bună peste una strică...Mai întâi trebuie să dărâmi pe cea strică...și apoi să zidești alta...Felurile noastre de a trăi, de a înțelege lumea...trebuie zdrobite rând pe rând ca apoi să fie înlocuite cu cele duhovnicești..Nu mai vorbim că mereu va fi un război...că moartea din noi va riposta...niciun cm din spațiul Templului nu se câștigă pentru Domnul fără luptă. Și în aceste zdrobiri apar inevitabil răni adânci și uneori rănilor aduse de încercări sunt atât de adânci încât ne întrebăm dacă mai pot fi vindecate? Dar avem de partea noastră puterea învierii lui Isus! Cel care a vindecat toată rănilor lui Isus în mod cert ne poate vindeca toate rănilor noastre....căci rănilor lui Isus erau infinit mai mari și mai adânci decât micile noastre răni. Și Puterea învierii le-a vindecat pe toate. Isus șade acum la dreapta Tatălui fără regrete, fără amintiri traumatice, fără durerea traumei...El nu mai este în șoc post-traumatic. El este pe deplin vindecat și fericit. El este pe deplin împăcat. El este pe deplin BUCUROS că a mers pe mâna Tatălui și a acceptat calea crucii. El este reabilitat în mod desăvârșit! Dumnezeu ne va vindeca și reabilita și pe noi....

Un mic gând: după prigoană. Adesea citim în istoria Bisericii de diferite perioade de prigoană. Să ne aducem minte de prigoanele din primele secole. De acele prigoane intense, de regulă scurte, dar cu mulți martiri...Citim că prigoana a durat un an și apoi au urmat iar vremuri de pace....Și trecem mai ușor mai departe...Dar oare cum arată o Biserică locală după o prigoană intensă de un an? Oare este așa ușor să mergi mai departe? Oare este la fel de ușor cum ne este

nouă să dăm pagina din cartea de istorie a Bisericii? Poți, când îți arde casa să mergi a doua zi ușor mai departe? Se poate să îți moară cineva drag și tu să mergi ușor mai departe? O prigoană lasă răni adânci....lasă o moștenire de suferință pentru mulți ani de zile. Să ne gândim la o Biserică locală din secolul doi de 200 de mădulare....Au trecut printr-o prigoană cumplită de un an de zile...70 din cei 200 au murit în acea prigoană...Dar acest lucru înseamnă că nu este familie din Biserică care să nu fi suferit o pierdere relațională majoră...Fiecare și-a pierdut în prigoană o rudă de gradul întâi...Unii și-au pierdut partenerul, alții copiii, alții părinții, alții frații, alții logodnicile...Prigoana s-a terminat, dar pierderile relaționale au rămas...oare este așa de ușor să mergi înainte? Doliul cuprinde întreaga Biserică... *De ce, Doamne?* E întrebarea de pe buzele tuturor. Fiecare și-a pierdut și prieteni dragi....Păstorul și mulți lideri nu mai sunt în viață....Oare e așa ușor să mergi înainte? Biserica care altădată funcționa ca un trup armonios arată acum ca un trup lipsit de multe membre, de multe mădulare...lipsesc mulți lideri, mulți slujitori, multe daruri...Oare e așa de ușor să o iei de la capăt? Ar fi fost mai ușor dacă ar fi murit cu toții...dar mulți au rămas în viață...iată adevărata provocare. Mulți copii sunt orfani...cine va avea grijă de ei? Mulți nu mai au case...Cine îi va primi? Mulți nu mai au locuri de muncă, cine îi va hrăni? Mulți sunt răniți fizic din pricina torturii...nu mai pot munci. Cine îi va avea în grijă? Mulți au rămas traumatizați psihic de prigoană...Femei violate, copii abuzați, bărbați umiliți....Temeri, frici, coșmaruri, amintiri dureroase...În prigoană, când presiunile cresc, se înmulțesc și greșelile...Într-un fel sau altul, fiecare a greșit mai mult ca înainte...Unii s-au lepădat efectiv, verbal...alții au cedat și au spus prigonitorilor unde erau ascunși alți frați...Unii frați s-au certat, nu au fost de acord cu privire la anumite decizii, unii au cedat urii față de prigonitori, alții au cântit împotriva Domnului în anumite momente...de fapt nu este niciunul care într-un fel sau altul să nu se fi lepădat...alții mai vizibil, alții mai pe ascuns...alții mai puțin, alții mai mult....rușinea, regretele, vinovăția, nevoia de iertare, de a ierta și de a fi iertat... sunt și ele prezente. Unii au renunțat de tot la credință și nu s-au mai întors...sunt prea supărați pe Domnul, sau nu mai cred că mai pot fi iertați....De ei cine va îngriji? Prigoana s-a încheiat, dar rănila sunt atât de multe și atât de adânci...parcă e mai greu ca în prigoană...în prigoană, presiunea, șocul, intensitatea evenimentelor, iminența trecerii dincolo.... făceau ca lucrurile să treacă altfel. Dar acum e pace și liniște....e timp să vezi rănila, să le auzi glasul...durerea are suficientă liniște și suficient timp pentru a ieși toată la iveală....Dar iată că după prigoană sunt și câțiva oameni care s-au apropiat de Domnul...Ei sunt rodul...Sunt la început...sunt așa de înfometați după Domnul, sunt atât de frumoși...ei sunt suflarea de viață prin care Biserica găsește putere să meargă mai departe....Și acest mers mai departe nu înseamnă a-ți trăi pur și simplu viața așa cum a continuat lumea după trauma celui de al doilea război mondial...Ci înseamnă să îți trăiești viața iubind pe Domnul, încrezându-te în promisiunile și iubirea Lui, slujind pe Domnul, iubind pe vrăjmași, fiind plin de pace și mulțumire, fiind plin de nădejde....aceasta înseamnă pentru un credincios să își trăiască viața mai departe...E cu totul altceva...Dar cum să îți trăiești viața mai departe? Și totuși Biserica a iubit pe Domnul mai departe...Cum a fost posibil? A avut de partea ei puterea învierii care vindecă orice rană, care a vindecat însăși rana lui Isus de pe cruce. Nu te teme deci de rănila adânci care parcă nu vor să se mai vindece. El este la lucru acum și aici. El are puterea și El le va

vindeca...Și nu e nevoie să aștepți strămutarea dincolo...Vindecarea începe de acum și aici și dacă vei mai trăi încă ceva vreme în acest trup, vei vedea încă cu ochii tăi vindecarea din această lume!

Oh, Doamne, furtuna s-a încheiat....dar parcă nu e mai ușor după furtună. E bine că nu mai simțim urletul mării, și nici fiorii morții....acum e liniște, e soare....dar lumina soarelui ne face să vedem rănila fără număr pe care furtuna aceasta le-a lăsat pe trupul nostru, și liniștea mării ne face să auzim gemetele rănilor noastre...Doamne, am supraviețuit furtunii...dar oare cum vom supraviețui vremii după furtună?

Puterea lui Dumnezeu Se arată nu doar în învierea lui Isus, ci și în înălțarea Sa. E puterea despre care Isus vorbește în Matei 28:18...puterea pe care a oferit-o Bisericii pentru Împlinirea Marii Trimiteri. E puterea reabilitării și vindecării lui Isus însuși. Am înțeles de ce e nevoie de o putere nemărginită pentru învierea lui Isus....Dar de ce e nevoie de o putere nemărginită pentru înălțarea Sa la dreapta Tatălui? Cum Se manifestă puterea în înălțarea Sa la dreapta Tatălui...? Învierea înseamnă readucerea la viață. Înălțarea la dreapta Tatălui înseamnă răsplătirea. Învierea nu era suficientă pentru reabilitarea și vindecarea duhului lui Isus. Da, moartea fusese alungată din Templu și viața Îl reumpluse...dar totuși DE CE atâta suferință? De ce trecuse prin atâtea? Amintirea traumei era încă prezentă...Învierea alungase durerea din Templu, dar răsplătirea a alungat amintirea durerii din același Templu. Doar când a văzut Isus RODUL jertfei s-a desăvârșit vindecarea, reabilitarea ființei Sale....RODUL, RĂSPLĂTIRILE trebuiau să fie atât de mari încât sufletul său să spună DIN TOATĂ INIMA: A MERITAT! Deci răsplătirile de după jertfă trebuiau să fie MULT MAI MARI ca Jertfa Însăși pentru ca reabilitarea și vindecarea să fie desăvârșite! Răsplătirile trebuiau să ECLIPSEZE jertfa pentru ca Isus să nu rămână defel de rușine că a mers pe mâna lui Dumnezeu. Și din nou, la fel cum toată puterea Tatălui S-a manifestat în învierea duhului și trupului lui Isus, toată puterea Tatălui s-a pus în joc pentru răsplătirea Fiului...Idea de înălțare mai presus de orice se referă la ideea de răsplătire cât mai mare! Și Tatăl S-a încins cu toată puterea Sa și L-a înălțat pe Fiul atât, atât de mult, și I-a dăruit atâta slavă... întreaga slavă a Dumnezeirii! Dar această slavă o avea și mai înainte....ce era în plus? Desigur, Mireasa! Doar Biserica face ca tabloul răsplătirii și reabilitării Fiului să fie desăvârșit după cum este scris: *Va vedea rodul muncii sufletului Său și Se va înviora! (Is.53:11)*. Deci frumusețea Miresei eclipsează dimensiunea suferinței eterne a Fiului! Cum am spus-o și în alte rânduri...cum trebuie să arate Noul Ierusalim în toată slava Sa ca să eclipseze durerea lui Isus de pe cruce? Dar când a văzut El rodul jertfei Sale? Desigur imediat după înviere și înălțare...Desigur dincolo nu e timp sau e un altfel de timp...Totuși, din perspectiva timpului nostru, frumusețea Miresei încă nu a fost văzută de Mire în toată splendoarea ei....acest lucru se va împlini doar la nunta Mielului. Dar Fiul acum e eliberat de timp...Pentru El nunta e aproape, e ca și cum a început deja...și totuși e încă departe....Cine mai știe ce e în inima Fiului acum? Ce înseamnă că El AȘTEAPTĂ la dreapta Tatălui ca toți vrăjmașii să-i fie supuși? Ce onoare să facem parte din Biserica Domnului. Din această nouă creație prin care Tatăl a vindecat rănila Fiului, prin care Tatăl a reabilitat pe Fiul în mod desăvârșit! Și cum spuneam, nunta nu poate

începe până când Mireasa nu este gata, până nu este îndepărtată și ultima zbârcitură, până nu intră în corabie și ultimul din cei aleși, până nu se completează chipul ei minunat cu ultima piesă de puzzle, până când frumusețea ei nu va fi suficient de mare astfel încât să fie deopotrivă cu frumusețea Fiului și să eclipseze suferințele acestuia de pe cruce, până când nu se vor fi vărsat suficiente vase de alabastru, până când nu vor fi fost jertfiți suficienți Isaaci, până când povestea iubirii desăvârșite nu a fost rescrisă complet...Doar atunci va fi ÎMPLINIREA VREMII, doar atunci Tatăl va aduce ziua mult așteptată...Dar până atunci putem vărsa cu dor și astăzi vasul de alabastru pe trupul lui Hristos!

Dar ce a însemnat călătoria lui Hristos de la poarta mormântului până la dreapta Tatălui? Să încercăm să Îl luăm de mână pe Hristos și să refacem această minunată călătorie care a fost posibilă doar prin puterea nemărginită a Tatălui...Să ne gândim la ce era în inima Fiului...Să ne bucurăm pentru El și împreună cu El! Să ne bucurăm pentru că suferința Sa a luat sfârșit! Să chiuim de bucurie pentru că labirintul Său S-a încheiat! Acum, Templul duhului Său era plin de viață! Părtășia cu Tatăl Se refăcuse! Și purta un trup de slavă! Dar învierea nu era suficientă pentru reabilitarea, înviorarea și vindecarea Fiului. Învierea trebuie urmată de răsplătire, de înălțare. Și Fiul trebuia ridicat atât de sus și răsplătit atât de mult încât a fost nevoie de puterea nemărginită a lui Dumnezeu pentru ca acest lucru să fie posibil...Dar ce S-a întâmplat de fapt?

Puterea Tatălui L-a ridicat sus, sus de tot...până la porțile Raiului. Fiul a trecut cu viteza Luminii prin sute și sute de galaxii și a ajuns până la porțile cerului, și acolo...porțile erau închise, iar îngerii nedumeriți, căci nu recunoșteau pe Cel care în trup de om proslăvit aștepta în fața porții....Cine era acesta? Și atunci glasul Tatălui a răsunat:

7. Porți, ridicați-vă capetele; ridicați-vă, porți veșnice, ca să intre Împăratul slavei! –

Dar îngerii încă nedumeriți au întrebat pe Domnul Împăratul:

8. „Cine este acest Împărat al slavei?”

Iar Tatăl a răspuns:

– Domnul cel tare și puternic, Domnul cel viteaz în lupte.

9. Porți, ridicați-vă capetele; ridicați-le, porți veșnice, ca să intre Împăratul slavei! –

Dar îngerii erau încă nedumeriți....Împăratul slavei era pe tron iar în fața porților erau un OM....poate nu au înțeles bine...Cine era până la urmă Împăratul slavei? Și au întrebat din nou:

10. „Cine este acest Împărat al slavei?”

Iar Tatăl a răspuns:

– Domnul oștirilor: El este Împăratul slavei! – (Oprire)

(Ps.24)

Porțile se deschid și Isus pășește în sala tronului...îngerii privesc uimiți căci văd slava Dumnezeirii pe chipul unui om...și-L privesc încă nedumeriți. Și atunci glasul Tatălui ca un tunet răsună din nou:

Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine! (Ps.97:7, Evrei 1:6)

Și toate miliarde de miliarde de îngeri, și toți heruvimii și serafimii și Gavril și Mihail și cele patru făpturi vii și cei mai de seamă îngeri au îngenunchiat înaintea lui Isus. Și îngerii au rostit într-un singur glas:

*2. Tu ești **cel mai frumos dintre oameni**, harul este turnat pe buzele tale: de aceea te-a binecuvântat Dumnezeu pe vecie.*

3. Războinic viteaz, încinge-ți sabia, podoaba și slava –

4. da, slava ta! – Fii biruitor, suie-te în carul tău de luptă, apără adevărul, blândețea și neprihănirea, și dreapta ta să strălucească prin isprăvi minunate!

5. Săgețile tale sunt ascuțite: sub tine vor cădea popoare, și săgețile tale vor străpunge inima vrăjmașilor împăratului. (vezi Ps.45)

Dar Tatăl a continuat:

*„Tu ești **Fiul Meu!** Astăzi Te-am născut. (vezi Ps.2)*

Fiul răspunde:

1. „Te iubesc din inimă, Doamne, tăria mea!

2. Doamne, Tu ești stânca mea, cetățuia mea, izbăvitorul meu! Dumnezeule, Tu ești stânca mea în care mă ascund, scutul meu, tăria care mă scapă și întăritura mea!

3. Eu strig: „Lăudat să fie Domnul!”, și sunt izbăvit de vrăjmașii mei.

4. Mă înconjuraseră legăturile morții și mă îngroziseră râurile pieirii;

5. mă înfășuraseră legăturile mormântului și mă prinseseră lanțurile morții.

6. Dar, în strâmtorarea mea, am chemat pe Domnul și am strigat către Dumnezeul meu: din locașul Lui, El mi-a auzit glasul, și strigătul meu a ajuns până la El, până la urechile Lui.

7. Atunci s-a zguduit pământul și s-a cutremurat, temeliile munților s-au mișcat și s-au clătinat, pentru că El Se mâniase.

8. Din nările Lui se ridica fum, și un foc mistuitor ieșea din gura Lui: cărbuni aprinși țâșneau

din ea.

9. A plecat cerurile și S-a coborât: un nor gros era sub picioarele Lui.

10. Călărea pe un heruvim și zbura, venea plutind pe aripile vântului.

11. Întunericul Și-l făcuse învelitoare, iar cortul Lui, împrejurul Lui, erau niște ape întunecoase și nori negri.

12. Din strălucirea care se răsfrângea înaintea Lui ieșeau nori care aruncau grindină și cărbuni de foc.

13. Domnul a tunat în ceruri, Cel Preaînalt a făcut să-I răsunе glasul cu grindină și cărbuni de foc.

14. A aruncat săgeți și a risipit pe vrăjmașii mei, a înmulțit loviturile trăsnetului și i-a pus pe fugă.

15. Atunci s-a văzut albia apelor și s-au descoperit temeliile lumii, la musturarea Ta, Doamne, la vuietul suflării nărilor Tale.

16. El Și-a întins mâna de sus, m-a apucat, m-a scos din apele cele mari;

17. m-a izbăvit de potrivnicul meu cel puternic, de vrăjmașii mei, care erau mai tari decât mine.

18. Ei năvăliseră deodată peste mine în ziua strâmtorării mele; dar Domnul a fost sprijinul meu.

19. El m-a scos la loc larg și m-a scăpat, pentru că mă iubește.

20. Domnul mi-a făcut după neprihănirea mea, mi-a răsplătit după curăția mâinilor mele:

21. căci am păzit căile Domnului și n-am păcătuit împotriva Dumnezeului meu.

(Ps.18)

Fiul Se apropie de scaunul de domnie...toți îngerii încă sunt plecați la pământ. Și Tatăl Îl unge pe Fiul ca ÎMPĂRAT și JUDECĂTOR al tuturor lucrurilor spunându-i:

„Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale.” (Ps.110)

Și Fiul șade la dreapta Tatălui!

Și atunci îngerii S-au închinat Fiului spunându-i:

6. Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este veșnic; toiagul de domnie al Împărăției Tale este un toiag de dreptate.

7. *Tu iubești neprihănirea și urăști răutatea. De aceea, Dumnezeu, Dumnezeul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie, mai presus decât pe tovarășii Tăi de slujbă.*

Și Fiul a întins palmele Sale înaintea Tatălui...și din palmele încă mai curgeau picături de sânge...și cu acest sânge Templul ceresc a fost curățit într-o clipită.

Și atunci Tatăl I-a dat slava de Mare Preot spunându-i:

Tu ești preot în veac, în felul lui Melhisedec.” – (Ps.110)

Este prea puțin lucru să fii Robul Meu ca să ridici semințiile lui Iacov și să aduci înapoi rămășițele lui Israel. De aceea, Te pun să fii Lumina neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului. Împărații vor vedea lucrul acesta, și se vor scula, și voievozii se vor arunca la pământ și se vor închina, din pricina Domnului, care este credincios, din pricina Sfântului lui Israel, care Te-a ales (Is.49)

Vei vedea o sămânță de urmași, vei trăi multe zile, și lucrarea Domnului va propăși în mâinile Tale.

Prin cunoștința Ta, Tu Robul Meu cel neprihănit vei pune pe mulți oameni într-o stare după voia lui Dumnezeu și vei lua asupra Ta povara nelegiuirilor lor.

De aceea, Îți voi da partea Ta la un loc cu cei mari, și vei împărți prada cu cei puternici, pentru că Te-ai dat pe Sine însuși la moarte și ai fost pus în numărul celor fărădelege, pentru că ai purtat păcatele multora și Te-ai rugat pentru cei vinovați! (Is.53)

Ecoul îngerilor:

Smirna, aloea și casia îți umplu de miros plăcut toate veșmintele; în casele tale împărătești de fildeş te înveselesc instrumentele cu corzi.

Preaiubita Ta este o fată de Împărat; împărăteasa, mireasa ta, va sta la dreapta ta, împodobită cu aur de Ofir.

Fata împăratului este plină de strălucire înăuntrul casei împărătești; ea poartă o haină țesută cu aur.

Este adusă înaintea împăratului, îmbrăcată cu haine cusute la gherghef și urmată de fete, însoțitoarele ei, care sunt aduse la tine.

Ea este aducă în mijlocul bucuriei și veseliei și intră în casa împăratului.

(Ps.45)

Și atunci Fiul a privit spre frumusețea Miresei ce avea să vină și spre rodul Jertfei Sale și S-a înviorat pe deplin! Și a spus:

„Mă bucur în Domnul, și sufletul Meu este plin de veselie în Dumnezeul Meu; căci M-a îmbrăcat cu hainele mântuirii, M-a acoperit cu mantaua izbăvirii, ca pe un mire împodobit cu o cunună împărăteascăCăci, după cum pământul face să răsară lăstarul lui și după cum o grădină face să încolțească semănăturile ei, așa va face Domnul Dumnezeu să răsară mântuirea și lauda în fața tuturor neamurilor.” (Isaia 63)

Ecoul îngerilor:

15. Munții lui Dumnezeu, munții Basanului, munți cu multe piscuri, munții Basanului,

16. pentru ce, munți cu multe piscuri, purtați pizmă pe muntele pe care l-a ales Dumnezeu ca locaș împărătesc? Cu toate acestea Domnul va locui în el în veci.

17. Carele Domnului se numără cu douăzecile de mii, cu mii și mii; Domnul este în mijlocul lor, venind din Sinai în Locașul Său cel Sfânt.

18. Te-ai suit pe înălțime, ai luat prinși de război, ai luat în dar oameni; cei răzvrățiți vor locui și ei lângă Domnul Dumnezeu. (Ps.68)

Și Fiul continuă:

23. Cei ce vă temeți de Domnul, lăudați-L! Voi toți, sămânța lui Iacov, slăviți-L! Cutremurați-vă înaintea Lui, voi toți, sămânța lui Israel!

24. Căci El nici nu disprețuiește, nici nu urăște necazurile celui nenorocit și nu-Și ascunde fața de el, ci îl ascultă când strigă către El.

25. În adunarea cea mare, Tu vei fi pricina laudelor mele: și-mi voi împlini juruințele în fața celor ce se tem de Tine. (Ps.22:22-25)

Matei alocă un spațiu destul de mic învierii. El nici nu insistă foarte mult asupra învierii, cât asupra reacțiilor diferite ale oamenilor față de evidențele învierii. El creionează un contrast evident între reacția femeilor și reacția străjerilor și apoi între reacția ucenicilor și cea a mai marilor lui Israel.

Femeile și străjerii sunt martori OCULARI ai învierii. Străjerii au văzut Îngerul, Lumina, piatra care s-a prăvălit. Femeile au văzut și ele Îngerul și apoi pe Isus Însuși. Atât străjerii cât și femeile au dus mesajul învierii mai departe autorităților pe care le recunoșteau. Străjerii au dus mesajul învierii mai marilor lui Israel, iar femeile au dus acest mesaj ucenicilor lui Isus. Dar mai marii lui Israel, în ciuda evidențelor învierii, inventează minciuni și mituiesc pe soldați pentru a distruge mărturia învierii. Ei nu sunt interesați de Adevăr. Dimpotrivă, măcar că știu care este adevărul, luptă conștient și deliberat ÎMPOTRIVA Adevărului. De ce? Mărturia Învierii le arată că au greșit, că s-au înșelat cu privire la Isus, că El este cu adevărat Trimisul lui Dumnezeu.

Aceasta înseamnă că ei sunt pe un drum al morții, că au nevoie de vindecare, de căință, de mântuire, că trebuie să își schimbe radical viața, că sinele lor trebuie răstignit. Dar ei nu sunt dispuși să facă acest lucru. Nu este o problemă de lipsă de argumente. Argumentele sunt cât se poate de clare. E o problemă de alegere, de a vrea sau nu să renunți la îndumnezeire și să recunoști autoritatea Creatorului. E o problemă de încredere. A avea sau nu încredere în Creatorul care S-a revelat atât de frumos și de clar. Mai marii lui Israel resping mărturia învierii, iar străjerii acceptă pentru bani ca Iuda să mintă și să nege realitatea învierii.

Cât de diferite sunt femeile. Ele se deosebesc de la început față de străjeri. Străjerii se află acolo întâmplător, puși de comandant să păzească trupul lui Isus. Femeile se află acolo din iubire față de Hristos. Ele nu au nădejdea învierii lui Isus, dar le este dor de El. Isus a plecat de la femei, dar ele vor măcar să-I îngrijească trupul...Inițiativa lor nu prea are temei rațional....căci cum să treci de soldați și cum să dai piatra de la mormânt la o parte...? Dar este o inițiativă a iubirii...Poate ceva din adâncul lor refuza să creadă că totul s-a sfârșit aici...Îl iubiseră sincer pe Isus. Nu-L puteau uita pur și simplu...Trebuia să mai fie ceva...Nici ele nu știau prea bine ce...Măcar să-I ungă, să-I îngrijească trupul....sau măcar să încerce să o facă...Îngerul nu le spune nimic străjerilor, dar le vorbește femeilor. Străjerii doar au tremurat de frica lui și au rămas ca niște morți, dar femeile au plecat cu FRICĂ, dar și cu BUCURIE. Bucuria lipsea din inima străjerilor. În inima lor era doar frică. Frică de Îngeri și apoi frică de ce s-ar putea întâmpla cu viața lor pentru că nu au reușit să păzească mormântul. Femeile ASCULTĂ de mesajul îngerului și merg spre ucenici. Dar nu apucă să se îndepărteze prea mult de mormânt, că li Se și arată Însuși Isus care le spune: **Bucurați-vă!** Observ că realitatea învierii se apropie din ce în ce mai mult de femei din pricina credinței și receptivității lor. Însă de străjeri, realitatea învierii se îndepărtează din pricina necredinței și împietririi lor. Femeile înalță mărturiile învierii, iar străjerii le îngroapă. Cel Înviat Se arată femeilor, dar Se ascunde de străjeri. Aceași legitate o descoperim prin contrastul între mai marii lui Israel și mai marii Bisericii, apostolii. Și unii și alții AUD despre Înviere de la niște martori oculari. Primii acționează împotriva mărturiei Învierii, dar ceilalți ascultă de mesajul primit prin femei și se duc în Galileea. Isus Cel Înviat nu Se arată mai marilor lui Israel, dar se arată celor 11 care au fost receptivi la pledoaria martorilor oculari ai învierii. Și astfel devin și ei martori oculari.

Într-adevăr este o legitate foarte frumoasă:

- 1.Îngerul este martor ocular al Învierii și mărturisește femeilor despre Învierea lui Isus.
2. Femeile sunt receptive la mărturia Îngerului.
3. Isus li Se arată și devin ele însele martori oculari ai învierii.
4. Ele se duc și mărturiesc ucenicilor despre Înviere.
5. Ucenicii sunt receptivi la mărturia femeilor.

6. Isus Se arată personal celor 11.
7. Cei 11 devin și ei martori oculari ai învierii.
8. Cei 11 mărturisesc altora despre Învierea lui Isus.

Și am continua astfel:

9. Cei ce sunt receptivi la pledoaria martorilor Învierii au parte și ei de revelația personală a lui Isus Hristos și devin și ei martori ai Învierii și tot așa până în zilele noastre.

Observăm grija lui Isus față de ucenici. Mai întâi Îngerul le spune femeilor: *duceți-vă REPEDE de spuneți **ucenicilor Lui** că a înviat din morți...* Dar apoi li Se arată Însuși Isus cu același mesaj: *duceți-vă de spuneți **fraților Mei** să meargă în Galileea, acolo Mă vor vedea...* Isus îi numește nu UCENICI, ci FRAȚI...El știe tulburarea, negura, ispita necredinței din inimile ucenicilor...El nu i-a uitat chiar dacă S-a despărțit de ei de o eternitate...El îi iubește la fel de mult....Și primul lucru pe care-l face după învierea în Trup este să Se îngrijească de CREDINȚA lor. Isus Cel înviat continuă să-i hrănească, să-i slujească pe ucenicii care-și pierduseră încrederea în El...De ce nu li Se arată mai întâi lor? Cred că șocul ar fi fost prea mare...Și de aceea, Isus le trimite mai întâi pe cele două Marii...Ei mai întâi neagă, apoi pun în calcul ideea Învierii...apoi se duc la mormânt să verifice...Au nevoie de un timp de acomodare cu posibilitatea Învierii înainte să Se întâlnească cu Cel ce a înviat. Isus este atât de gingaș cu ei. Da, a fost atât de delicat când le-a dat vestea morții Sale și acum rămâne la fel de delicat când le dă vestea Învierii Sale.

Mai întâi FEMEILE...Sunt și alte motive...Femeile au fost mai dispuse să creadă. Ele nu S-au îndoit când L-au văzut pe Isus, dar unii dintre ucenici S-au îndoit. Apoi, are loc și o reabilitare a FEMEII. Femeia a fost cea care a păcătuit prima și prin Ea Șarpele a transmis către bărbat seducția îndumnezeirii. Acum în momentul Răscumpărării, în Prima Zi a Restaurării, Mântuitorul i Se arată prima dată femeii, și ea transmite către Bărbat Adevărul Învierii. Femeia cade prima în Ispită, dar tot ea este cea care crede prima vestea Învierii. Prin ea intră și păcatul, dar și Mântuirea. Sămânța Femeii a zdrobit capul Șarpelui.

Nu vă temeți...! Isus vrea să îndepărteze TEAMA din inima lor. Întâlnirea cu îngerii, întâlnirea cu Cel înviat din morți, nu sunt experiențe obișnuite. Contactul cu lumea de DINCOLO înfricoșează pe oameni. Dar Isus vrea să le asigure că nu există nici un motiv de teamă. Există doar motive de bucurie. Hristos a biruit! Suferințele Sale s-au sfârșit! El este înviat și mângâiat! Iar ei sunt pe deplin răscumparați. Șarpele a fost înfrânt la cruce. Restaurarea tuturor lucrurilor rămâne doar o problemă de TIMP.

Atât Îngerul cât și Isus insistă ca ucenicii să meargă în Galileea. De ce în Galileea? De ce Isus vrea să li Se arate în Galileea? De ce nu în Ierusalim? Sunt mai multe posibilități:

- Era un loc mai liniștit și mai sigur pentru ucenici. Vrajmașii lor aveau să Îi acuze că au furat trupul lui Isus. În Galileea erau departe de tulburările de la Ierusalim. Aveau nevoie de un moment de liniște, de respiro.
- Isus Își începuse lucrarea în Galileea. El vrea să închidă cercul, să lege Începutul de Final.
- Galileea era Galileea Neamurilor. În acest loc Isus le dă Marea Tримитер. Vrea să îi ajute să se detașeze de Ierusalim, de Iudeea, de Templu și să înțeleagă strategia preoției Noului Legământ.

Cu toate acestea știm din celelalte Evanghelii că Isus li Se arată și în Ierusalim și înălțarea Lui are loc de pe Muntele Măslinilor și ucenicii sunt trimiși în Ierusalim pentru a aștepta făgăduința Tatălui...Deci ultima variantă nu prea pare să stea în picioare.

Ucenicii au auzit de Înviere de la femei. Dar mărturia Învierii îi puneă și pe ei într-o lumină proastă. Realitatea Învierii nu a fost o veste bună pentru marii lui Israel, dar și pentru ucenici a fost o veste problematică. Nici unul nu a crezut că Isus va învia! Petru se lepădase, iar ceilalți au fugit temători și dezorientați. Și marele lor faliment constă de fapt, într-o pierdere parțială a credinței lor în Isus. Cuvintele celor doi de pe drumul Emausului surprind foarte bine starea de spirit a credinței ucenicilor: *Noi trăgeam nădejde că El este Acela care va izbăvi pe Israel...* Dar acum nu mai credeau că Isus este Mesia, Fiul lui Dumnezeu. Pentru ei rămăsese un prooroc puternic în fapte și cuvinte....dar nu Mesia (vezi Luca 24:19-24). De asemenea ei sunt refractari veștii învierii. Aici este adevărata lepădare și trădare a lui Isus. Nu doar lepădarea verbală sub presiune ca cea a lui Petru a fost adevărata lor lepădare de Isus, ci lepădarea de mesianitatea Lui în adâncul inimii lor. Acolo a fost adevăratul lor faliment, adevărata lor înfrângere. Petru nu doar că a spus că nu-L cunoaște, dar pentru o vreme și-a pierdut nădejdea în Hristos. Dar Isus nu este supărat pe ei. Știe că le-a fost foarte greu. Știe că ceilalți oameni ar fi reacționat la fel...sau mai degrabă ca majoritatea oamenilor dacă ar fi fost în locul lor, ar fi reacționat mult mai rău ca ei...El vede în ei un muc care fumează și se apropie cu grijă de credința lor ca să o resusciteze...

Am comentat deja în capitolul 26 că nu doar Isus a pășit prin moarte și înviere, ci și ucenicii. Desigur, o altfel de moarte...dar au și murit ca apoi să învieze împreună cu Isus. Trecem adesea cu ușurință față de trauma ucenicilor, dar dacă ne punem în pielea lor, ne dăm seama de iadul prin care au trecut și ei...Mai întâi moartea lui Isus. O dată cu moartea lui Isus cele mai frumoase vise ale lor, cele mai puternice așteptări ale lor de la Isus și de la Dumnezeu, punctul central al teologiei lor despre Mesia și elementele fundamentale ale părerii lor despre Dumnezeu, lume și viață...au murit efectiv, au fost spulberate...A fost un ȘOC... Să îți dai seama că tot ce ai crezut, așteptat, sperat o VIAȚĂ, este de fapt o minciună...nu este ușor. Dar apoi a urmat lepădarea lor de Isus sub imperiul fricii. Iată că și-au încălcat jurămintele față de Isus. Imaginea lor bună despre sine, încrederea lor în ei înșiși au murit și ele. Și acum vestea Învierii...dar aceasta adâncește mai întâi moartea lor față de sine....căci Învierea le arată și mai clar cât de răi și vinovați sunt față de Isus....Ei nu au crezut promisiunea Învierii...Ba mai mult, s-au lepădat de

Isus în inima lor nemaicrezând că El este Mesia! În lumina Învierii, toți cei 3.5 ani petrecuți lângă Isus sunt înțeleși cu totul altfel...Învierea este o veste bună...dar uităm că este ȘI O VESTE REA pentru imaginea de sine a ucenicilor. Căci Învierea le arată cu claritate că cei 3.5 ani în care ei s-au văzut vitejii spirituali care a lăsat totul și L-au urmat pe Mesia, ei au fost de fapt niște vase extrem de bolnave, de necredincioase, prin care cel rău a lovit atât de des în Isus...Ei au început să conștientizeze cum de fapt au luptat adesea ÎMPOTRIVA lui Isus, cum L-au descurajat să meargă pe calea crucii și să împlinească Scripturile...Atunci au fost inconștienți...dar în lumina Învierii văd cu claritate cine au fost ei de fapt în ultimii 3.5 ani...Oare e ușor să revezi acei ani în Lumina Învierii? Oare e ușor să revezi în Lumina Învierii tabloul în care Îl mustri pe Isus, sau cel în care cerți femeia cu vasul de alabastru, sau cel în care te cerți cu privire la cine este cel mai mare înainte ca Isus să fie răstignit, sau cel în care dormi în grădina Ghestimani...și putem continua? Pentru imaginea bună de sine a ucenicilor alimentată de paradigma neprihănirii personale înseamnă moarte curată! Vestea învierii MAI ÎNTÂI adâncește, finalizează, desăvârșește moartea ucenicilor. Tot Sinele lor (Eu știu! Eu sunt! Eu pot!) este zdrobit FĂRĂ MILĂ. Ucenicii sunt găsiți de Înviere în moarte, cu duhul zdrobit și smerit....Tocmai de aceea, Învierea le-a putut da Viață. Căci doar după moarte urmează Învierea. Și după cum Învierea lui Isus a fost un proces, și învierea ucenicilor e tot un proces. 40 de zile Isus li Se arată în multe rânduri. Aveau nevoie de timp pentru acceptare, pentru resuscitare, pentru vindecare. Și Isus, cu puterea Învierii, vindecă lăuntru zdrobit de ultimele evenimente din viața lor. 40 de zile nu e puțin, dar nici foarte mult. Puterea Învierii operează în ucenici cu rapiditate. E de așteptat. Rănile lor erau mult mai mici decât rana lui Isus. Dacă puterea Învierii a putut vindeca Rana Lui, în mod cert va vindeca mult mai repede rănile ucenicilor.